

Államalapító Szent István királyunkra emlékeztek Torontóban

Küzdelmek közt fennmaradt nemzetünk

Államalapító Szent Istvánt ünnepelték a torontói Szent Erzsébet Templom Halljában. Ez az első ünnep, amelyet Rigó Jenő atya, a templom új plébánosa házigazdaként nyitott meg, meleg szavakkal üdvözölve a vendégeket és kiemelve Szent István történelmi szerepét – számoltunk be röviden az ünnepekről legutóbbi lapunkban.

A Himnusz eléneklése után Bálint Márta Magyar Örökség-díjas és a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével kitüntetett, marosvásárhelyi születésű, budapesti színművész adta elő Jókai Anna Én, szegény Sudár Anna című monodramáját.

„Ilyen színvolnalú előadást még nem látott itt a magyar közönség”, mondta Domokos László a szünetben, Sass Katalin pedig így foglalta össze a színészi alakítás nyújtotta élményeit: „olyan csodálatos érzés kerített hatalmába a művésznő előadását nézve, amelyet régebben Budapesten éltem át, a legnagyobbakat, pl. Törőcsik Marit látva a színpadon. Csodálatos volt, hálás szívvel köszönöm, hogy erre sor kerülhetett itt – úgy érzem, hogy sokáig a hatása alatt leszek.”

A színpadi darab Jókai Anna Kossuth-díjas író Magyar Örökség-díjjal kitüntetett könyvének átdolgozása, amely tulajdonképpen egy erdélyi magyar asszony képzelt nap-

lója. Ebben a romániai magyarság sorskérdéseit mutatja be az író – mindmáig Jókai Anna az egyetlen anyaországi szerző, aki ezt a témát úgy dolgoz-

Bálint Márta színművész előadása nagy sikert aratott

ta fel, hogy az erdélyi magyarságot Szent István természetes gyermekeinek, utódainak tekinti.

Ezért is időszerű ennek a műnek a bemutatása a Szent Korona államában, a szent királyra emlékezve. Mert nem lehet mind-egy senkinek, aki a nemzet egészében érez és gondolkodik, hogy „milyen

tartással és milyen erőforrásból táplálkozva lehetünk képesek a sokszor elviselhetetlennek tűnő lelki és testi szenvedéseket elviselni”, vallja maga Jókai Anna is.

A főszereplőt alakító Bálint Márta olyan őszinte átéléssel jelenítette meg az 1989 előtti romániai diktatúra légkörét, a mindennapi ember kiszolgáltatottsá-

gát, érzelmi-indulati zaklatottságát, a nyelvünkhöz, gyökereinkhez való ragaszkodást, hogy a nézőt teljesen magával ragadta.

A művésznővel visszamentünk térben és időben abba a pokolba, ahonnan hatalmas árat fizetve menekítette ki gyermekét, unokáját az addig mindent elvise-

lő szülő nagyszülő.

lő ember kiszolgáltatottságát, a nézőre háborzongatóan, hidegrázósan. Az előadás egészében élő történelem volt – megrázó és katartikus erejű. A csodálatos hangú, nyelvünket finom hangszerként kezelő Bálint Mártát a torontói templom színpadán látni és hallgatni Isten ajándékának tekinthetjük.

A kényszerű áramszünetek, az élelmiszerhiány, a porciós kényszer, a titkos rendőrségi, szekus le- és kihallgatások, a levelek elkobzása mellett a lélektiprás, az agy- és személyiségrombolás jelentette a legborzalmasabb terhet, amikor a Szent István-i tanítások csírát is sárba taposta az önkény.

A drámai hatású előadás után Vaski Gábor tárogatószámái következtek, amelyeket a nézők szintén nagy tetszéssel fogadtak.

Rövid szünet után Matuska Márton Magyar Szó-, Bethlen Gábor-, Tánccsics Mihály-díjas temerini író, újságíró, történész tartott ünnepi beszédet. Az államalapító nagy király országát egészében áttekintő, hatalmas kutatói, írói háttérrel rendelkező ünnepi szónokunk beszámolt a történelem legvéresebb eseményeiről, néha könnyeivel is küszködve, különös

tekintettel a szerbiai magyarok sorsáról.

Hangsúlyosan beszélt a titói politika kétszínűségéről, a szerbiai vérengzésekről, arról a sok ezer magyarról, akiket likvidált az elvakult nacionalizmus. Előadása befejező részében a minket leginkább érintő idősakra, a mára tért át.

Hangsúlyozta, hogy a nemzet egészének történelmi felelőssége a szomszédos államokkal a békés együttműködés, a múlt bűneiért a kölcsönös bocsánatkérés, mert csak így maradhat meg Szent István népe a Kárpát-medencében.

Az ünnepe végén Rigó Jenő plébános megköszönte az előadásokat és a részvételt, összefoglalva a látottakat, hallottakat. Kiemelte, hogy a magyarság minden balszerencse és tragédia ellenére képes volt fennmaradni, hogy a szenvedések megerősítik nemcsak az egyes emberek szívét, lelkét és hitét a megmaradásban, hanem az egész nemzetét. Ehhez az egész nemzetét. Ehhez Isten áldását kérte.

Mielőtt a résztvevők eltávoztak volna, a rendezők a Molnár-család által sütött finom palacsintával kínálták meg mindenkit.

Dancs Rózsa
(Toronto)